

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Francisci Tvrriani Societatis Iesv, Aduersùs Magdeburgenses Centuriatores pro Canonibus Apostolorum, & Epistolis Decretalibus Pontificum Apostolicorum, Libri Quinq[ue]

Torres, Francisco de

Coloniae, 1573

VD16 T 1629

Cap. IIII. Responsio ex scripturis sanctis ad repraehensionem interpretationis, Super hanc petram, id est, super Petrum, vel sedem Apostolicam, & de interpretatione illius loci, Tu autem conuersus, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-29685

us, vna litera mutata, bonum quoque significaret, vt admoneremur etiam ex ipso nomine, cum Christum Dominum dicimus, bonum Dominum dicere: quæ est summa consolatio & lætitia ingens seruorum, scire se habere bonum Dominum. hinc illud in propheta, Gustate, & videte, quàm bonus Dominus. quod beatus Petrus imitatus & mutuatus est, inquit: Si tamen gustatis, quàm bonus Dominus. vbi, vt hoc quoque obiter obseruemus, quidam veteres legunt, si tamen gustatis, quod Christus Dominus: qui enim hoc gustant, iidem gustant, quàm bonus Dominus: nec enim separari potest bonitas ab hoc Domino, vt ab alijs dominis potest. Sic igitur Anacletus, quanuis non ignoraret, Cephan Petrum significare, ad vsum tamen suum, id est, ad defensionem Principatus beati Petri, scite & prudenter eiusdem verbi ἰσακλιτισμόν accommodauit, in quo nihil noui, aut non magnis authoribus postea vsitatum, fecit.

Responsio ex scripturis sanctis ad reprehensionem interpretationis, Super hanc petram, id est, super Petrum, vel Sedem Apostolicam: & de interpretatione illius loci, Tu autem conuersus, confirma fratres tuos: & de exemplo Petri pro firmandis fratribus in fide, in epistola ad Galatas: & quomodo Paulus fidem Euangelij, quod prædicabat, cum fide Petri conculit ad firmandam fidem suam: & de traditione Apostolica conferendi fidem cum Pontifice Romano per Synodicas literas ad eum, & de Patriarchis, qui hoc fecerunt ad confirmandam fidem suam.

Cap. 4.

Sequitur iam, vt respondeamus ad illud, quod in prima Anacleti epistola de violenta scripturæ sanctæ interpretatione accusant, Super Sedem Apostolicam vniuersam ecclesiam constitutam esse, dicente Domino ad beatum Principem Apostolorum Petrum, Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo ecclesiam meam: Hoc enim exemplum posuerunt scripturæ ineptæ & violentæ, vt ipsi aiunt, citatæ. Mirum profectò, si aptè & cõuenienter citari faterentur Ecclesiæ Romanæ hostes, & principatus pontificalis coniuurati oppugnatores. Dicam hinc, quod Firmianus Lactantius in libro de vera sapientia, scripsit: Quanquam apud bonos Iudices satis habeant firmitatis, vel testimonia sine argumentis, vel argumenta sine testimonijs: nos tamen non contenti alterutro sumus, cū suppetat nobis vtrūque, nè cui peruersè ingenioso, aut non intelligendi, aut contrà differendi locum relinquamus. Negant isti ecclesiam catholicam ædificatam esse super hanc petram, id est, super Sedem Apostolicam: Sed nos eos primùm argumentis scripturæ sanctæ, cum ratione ipsa consentientibus, reuincemus, deindè testimonijs veterum patrum. Quæro igitur, cum Christus orauit, nè deficeret fides Petri, exauditus nè est pro sua reuerentia, an non? Si non exauditus est, frustra orauit: non benè petiuit, & ideo non impetrauit: defecit fides Petri. Quis ista concedat? nisi qui neget Christum Dei filium?

De ecclesia
catholica firmata
super sedem
Apostolicam, ex
lo-
cis scripturæ
sanctæ.

Y lium?

Luc. 22.
Heb. 5.
Luc. 4.

*Que sint in
scriptura in-
signia exem-
pla firmandi
in fide à Petro
tanquam pe-
tra ecclesie
ostensa.
Gal. 2.*

lium? exauditus ergò est: nunquam defecit fides Petri ad firmãdos fratres. Ad hunc enim vsum rogãsse pro eius fide, satis docuit, cum statim subiunxit: Tu autem conuersus, confirma fratres tuos. Ex quo fit, vt pro fide Petri immediatè orauerit: pro fide verò fratrum, mediante Petro: eorum, inquam, fratrum, qui à Petro firmandi essent. nec enim caput esse poterat, nisi aliquorum caput esset, eorũ scilicet, quos Petrus in fide firmaret. Quòd si pro fide Petri, & eorum, qui per verbum Petri firmandi erant in fide, quibusq; ipse dextram, concordie Symbolum, daturus erat, orauit Christus Dominus, & orando exauditus est: consequens necessariò est, vt cum dixit, post magnificam illam fidei Petri confessionem, Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo ecclesiam meam, quæ scilicet vsque ad consummationem seculi duraret, non aliam fidem intellexerit, nec alium, in quo eiusmodi fides esset, præter fidem Petri, & eius in fide & cathedra firma successorem. cum enim scriptura sancta, velut vnum corpus sit, sicuti est vnus spiritus eius, necessè est, vt omnes partes eius aptè inter se respondeant, & nihil dissideat. Sed vt rationem firmandi in fide, Petro & eius successori à Domino commissam, vnde ducta est ratio Petræ, & ædificationis ecclesie super hanc petram, magis explicemus & muniamus: consideremus duo exempla, quæ extant in literis sacris, præcipua & insignia firmandi in fide, à beato Petro, vt petra ecclesie & summo capite, profecta, vt Dominus hoc loco euangelij Lucæ, ei præcepit & constituit: alterum in Actis Apostolorum: alterum, de quo prius differam, in epistola Pauli ad Galatas. Cum enim ascendit idem Paulus Hierosolymam, & contulit euangeliũ seorsum cum ijs, qui videbantur esse aliquid, nè fortè in vacuum curreret, aut cucurrisset, id est, vt ait Tertul. in 4. contra Marcionem lib. nè non secundum illos credidisset, & non secundum illos euangelizaret, auctoritatem antecessorum, vt ait idem Tertul. fidei & prædicationi sue optauit: contulit, inquam, cum Iacobo, Petro, & Ioanne: sed cum Petro quidem secundum locum & dignitatem gradus, in quo à Domino positus erat secundum euangelium. quod non obscure significauit Apostolus: eum enim hoc loco vocauit Cephas, scilicet vt admoneremur, cum eo contulisse, vt in fide & prædicatione ab eo firmaretur, qui erat à Petra sic dictus, quòd esset Petra ecclesie Catholicæ, & caput Apostolorum, iuxta interpretationem nominis Cephas, tum Syriacam, tum Græcicam, de qua satis supra differuimus. De hoc Pauli ad Petrum aduentu ad conferendum euangelium, Theodoretus in epist. ad Leonem pontificem Rom. si Paulus, inquit, prædicator veritatis & Spiritus sancti tuba ad Petrum accurrit, vt ijs, qui Antiochiæ de viuendo secundum legem Moyſis disceptabant, definitionem & explicationem ab eo ferret, multo magis nos, qui pusilli sumus & viles, ad solium vestrum Apostolicum accurremus, vt à vobis medicinam vlceribus ecclesiarum feramus. Quòd si Paulus Apostolus auctoritatem prædicationi suæ optauit conferendo euangelium, vt doctus Tertul. affirmat, firmari ergò prædica-

dicationem suam ab illis antecessoribus voluit: firmari autem debet mi-
 nus à maiore: at Ioannes & Iacobus non maiores erant, licet in electio-
 ne & vocatione pares Apostolo Paulo, qui de cælo vocatus est: erat igitur
 Cephas maior, vt iam firmatus quidem fuerit à Iacobo, Cepha, & Ioan-
 ne, auctoritate non quidem Iacobi & Ioannis, sed Cephe, hoc est, Petri. Et
 quanquam, vbi natura ipsa & ratio attestatur, non opus est testimonio, ta-
 men quia cum pernicibus agitur, adhibeamus huius interpretationis lo-
 ci Pauli ad Gal. testem & ad stipulatorem: Is autem erit Sophronius Hiero-
 solymitanus Patriarcha, author singulari doctrina & sanctitate. Is igitur
 tempore Heraclij Imperatoris in sua ad Honorium Romanum Pontificè
 Synodica, cuius etiam Photius Constantinop. meminit in sua bibliotheca, *De Synodica*
 cum ad eum de fide sua refert, & ab eo firmari postulat, Paulum Apostolū *Sophronij Hiero-*
 se sequi dicit, qui exemplum posteris reliquisset faciendi, quod ipse fecit. *rosoly. ad p̄r.*
 Interpretemur Latine: Apostolica, inquit, & vetus traditio inualuit, vt *Rom. pro cō-*
 qui ad hierarchiam eliguntur, Episcopatum dicit, ad eos qui in hierarchijs *firmatione*
 capeffendis & administrandis maiores sunt, omninò sincerè referant, *eius in fide*
 quid sentiant, & qua fide sint, vt Paulus illis tradidit *ἀγαπήσθε ἀλλήλους*, id est, *more aposto-*
 valde cautè, nè in vacuum currerent, si qua in parte fides manca esset. Pau- *lico.*
 lus enim cum alioqui arcana Dei, quæ non licet homini loqui, vt ipse ait, *2. Cor. 12.*
 audisset, metuebat tamen, nè cum alijs euangelium salutis prædicaret, ipse
 reprobus fieret. Vndè & Hierosolymam ascendit, quanquam Christi di-
 scipulus cælestis: & antecessoribus suis diuinis discipulis se submisit: &
 euangelicam doctrinam, quam prædicabat ijs, qui videbantur alijs ante-
 cellere, manifestauit: ac dogma cum eis communicauit. Deindè subiun-
 git Sophronius, quorsum ea communicatio spectaret: communicauit, in-
 quit, *τὸ ἀσφαλὲς ἰαντὴ μνηστῶν μιν*, id est, poscens interrogando, quod est
 Latine stipulari, & Græcè *μνηστῶν μιν*, vt firmum sibi fieret, quod tradebat.
 Hoc est igitur quod Tertul. dixit, veluti vim verbi huius Græci exprimēs,
 auctoritatem suæ prædicationi optasse. Deindè subiungit, Et exemplum
 firmum posteris relinquens, vt sic ipsi quoque facerent. Docuit planè
 his verbis Sophronius, non propter Paulum tantum scriptum esse hoc ab
 eo, quemadmodum Hierosolymam ascendisset, & euangelium cum Iac-
 obo, Cepha & Ioanne contulisset, sed propter posteros hierarchas, vt si-
 militer auctoritatem doctrinæ suæ firmam ac solidam à successore Cepha *Quorsum scri-*
 poscerent & expectarent. Sciebat quidem Apostolus, se esse discipulum *ptum sit de*
 Christi, & è cælo edoctum: nec enim ab homine accepit, quod didicit, *ascensu Pauli*
 euangelium, sed per reuelationem Iesu Christi: sciebat, inquam, nihil sibi *li Hierosoly-*
 doctrinæ ex illa cum Iacobo, Petro, & Ioanne communicatione accessu- *mam, ad con-*
 rum: nec enim illi quicquam Paulo contulerunt, vt ipse testatus est: scie- *ferendū præ-*
 bat tamen, sic à Domino sancitum esse in euangelio, quod sibi reuelatum *dicationem*
 erat, vt Cephas esset omnium hierarcharum siue Episcoporum princeps, *suam cum Pe-*
 à quo, tanquam petra & capite, omnes fratres firmandi, ac solidandi, & di- *tro.*

Gal. I.

De consuetu-
dine scriben-
di Synodicas
epist. de fide
ad Pont. Ro-
manum secu-
dum traditio-
nem aposto-
licam.

Vnde existat
sanctas fidei
Pont. et vnde
sanctas fidei
omnium eccle-
siarum.
Rom. I.

rigendi essent in ijs, quæ ad dogma fidei pertinerent: ita vt periculum cer-
tum esset, nè in vacuum currerent, aut cucurrissent tantisper, dum id non
fieret. Sin verò fieret, posse iam firmè ac constanter dicere, quod ipse idem
Paulus de prædicatione sua, autoritate Cephæ principis Apostolorum firmata,
dixit: Licet nos, aut Angelus de celo euangelizet vobis, præterquam
quod euangelizauimus vobis, anathema sit. & iterum, Si quis vobis euangelizauerit præter id, quod accepistis, anathema sit. acceperant enim Ga-
latæ à Paulo, vt ipse eis, nè quis eos deciperet, narrauit, dogma fidei au-
thoritate Cephæ, Iacobo & Ioanne in consilium adhibitis, firmatum, ac so-
lidatum, & veluti sigillo Apostolicæ petræ signatum ac munitum. Hunc
igitur Apostolum Paulum, secundum traditionem Apostolorum, quam
ipsi à Domino acceperunt, secutus Sophronius Hierosolymitanus Apo-
stolicus vir, subiungit: Huic nos consuetudini seruietes, ad vos θεοσόφως,
qualis sit fides nostra, scribimus πρὸς δοκιμῆν, id est, vt probetur: nè termi-
nos æternos, quos patres nostri posuerunt, transire videamus: scribimus,
inquam, ad vos, qui non solum nōstis discernere ἀπὸ τῶν νόθων τὰ δόγματα
δόγματα, id est, legitima dogmata ab adulterinis, sed etiam προσαναπληροῦν
τὰ ἐλλείποντα, id est, supplere, quæ defunt, potestis. In eandem sententiam
scripsit B. Basilius in epist. data Sabino diacono ad pontificem Rom.
τῷ ὄντι γὰρ τοῦ ἀνωτάτου μακαρισμοῦ ἄξιον τοῦ τῆ ἡμετέρας θεοσεβείας χάρισθέντος
τοσπό μὲν κίβδηλον ἀπὸ τοῦ δοκιμῆς καὶ καθαροῦ διακρίνειν τὴν δὲ τῶν πατέρων
πίστιν ἀνευ τινὸς ὑποστολῆς κηρύττειν αὐτὴν. Reuerà enim, inquit, dignum est
illa excellentissima voce, qua te beatum prædicauit, quod pietati tuæ do-
natum à Domino est, scilicet vt, quod adulterinum est, à legitimo & puro
discernas, ac fidem patrum sine vlla subtractione prædices. Ad extremum,
postquam fidem suam multis Sophronius verbis Pontifici Rom. exposuit
πρὸς δοκιμῆν, vt idem Sophronius dixit, rogat eum, vt quamprimùm Syno-
dicam de fide sua acceperit, rescribat literas, quibus exhilaretur ipse So-
phronius, euangelizaturus, vt ait, πῶ ἡμετέρας θεοσοφίας, id est, sanitatem
vestram à Deo datam: sanitatem fidei significauit, imitatus Apostolum, cum
ait: Vt sani sint in fide: & iterum, Vt potens sit exhortari in doctrina sana: &
rursus, Tu autem loquere, quæ decent sanam doctrinam: & illud, Formam
habe sanorum verborum: &, Qui non acquiescit sanis Domini nostri ser-
monibus. θεοσοφίαν verò, id est, à Deo datam vocauit, quod pro fide Petri spe-
cialiter tanquam capitis orauit Dominus, nè deficeret, vt ipsi in Euangelio
testatus est. Fides ergò Pontificis & ecclesiæ eius Romanæ, quæ omnium
ecclesiarum est caput, sanitatem à Deo accepit: fides verò, quæ est in cæteris
ecclesijs, veluti membris reliquis, sanitatem accipit à Deo per commu-
nionem fidei ecclesiæ Romanæ, Catholicæ, quæ fides annunciat in vni-
uerso mundo, vt Paulus dixit. Illam enim fidem sciebat tantum Catholicam
esse, à qua quæ dissentit, non est sana fides: nec annūciatur in vniuerso
mundo,

mundo, sed in penetralibus, in deserto, in angulis, in speluncis, vt apud hæreticos. Probant hoc, quod dicimus, scripta veterū, & hodiernus status ecclesiarum. Ex quo enim Patriarchæ firmitatem sanitatis fidei suæ à cælesti & diuina sanitate Capitis sui petere, id est, fidē suam cum fide ecclesie Rom. per Synodicas literas Apostolico more conferre, & fidem sanam ecclesie Rom. tanquā regulam ac formam, Synodicis item literis descriptam, accipere & habere desiērunt, fidem amiserunt: neque fidem solū, sed sedes etiam & libertatem in correptionem vesaniæ suæ, vt B. Petrus de similibus ait. Hæc enim fuit semper omnium hæreticorum pestifera superbia, nolle cum Pontifice & eius ecclesia Rom. conferre Euangelium. Hanc Theophilus Alexandrinus in 2. lib. paschali notauit in Origene: Intantum, inquit, seipso magistro intumescens, vt non imitaretur humilitatem Pauli, qui plenus spiritu S. contulit cum prioribus Apostolis Euangelium, nè in vacuum curreret. Hoc ipsum ergò quod Sophronius, fecit quoq; Nicephorus Patriarcha Constantinopolitanus, idem exemplum & Apostolicam traditionem secutus: Is enim ante septingentos annos misit Synodicam epist. ad Leonem 3. Adriani primi successore, cum confessione fidei suæ, petijtq; à pontifice, vt literas vicissim rescriberet, quibus Patriarchæ fidem ac doctrinam firmaret. Sed recitemus pauca ex epistol. Nicephori: Quia vestra (inquit) fides, Euangelica, munda & immaculata est, & extra quam non est alia: neque Romanis finibus terminata circumscribitur, neque terminis mundi finitur, sicuti prophetica & Apostolica voces testatur, In omnem terram exiuit for-

Quando cœperint Patriarchæ, & alij hierarchæ ecclesiarū amittere sanitatē fidei.

2. Pet. 2.

Quæ superbia fuerit semper in hæreticis maximè pestifera.

Psal. 18.

Luc. 22.

Consuetudo Rom. pont. ex apostolica traditione.

eadem compendiosa nimis breuitate studui renouare, vt sub qua fide viuendum sit, secundum statuta patrum, in hac nostra epistola per breuitate sine fastidio lector agnoscat. Haec enim Gelasius. Huiusmodi ergo literas petijt Nicephorus à Pontifice, ex quibus certum haberet, sub qua fide viuendum sibi esset: & quibus firmatus, vt ipse idem dixit, in ea fide integer & solidus permaneret, accepto Symbolo cōcordiæ à Pontifice, quod in extremo epistolæ mitti obsecrârat, sicut Paulus Apostolus à beato Petro, Iacobo, & Iohanne accepit: hoc enim significârunt dextræ illæ, quas Paulo & Barnabæ dederunt, postq̄ gratiâ Euangelicæ veritatis, quam vterq̄ prædicabat, cognouerunt. Similiter ad exemplum Pauli, Proterius patriarcha Alexandrinus retulit ad Leonem primum de fide sua per Synodicas literas, petijtq̄, vt in ea firmaretur: vt ex epistola Leonis magni ad Iulianum, intelligi potest. Sic enim de eo scribit, Fratrem Proterium Alexandrinæ vrbs Episcopū gratulor satisfactionis plenas de fide sua ad nos literas direxisse, & manifestè, quodnam teneat, indicasse: cui me dignam gratiam p̄ fidei ipsius sinceritate necessè est præstare, vt honorem in nullo suæ perdat excellentiæ, sed sedis suæ priuilegia, paternæ antiquitatis exemplo, illibata possideat. Haec enim Leo. Benè habet, quod huius pontificis Romani epistolas grauissimas non auri sunt negare Magdeburgenses in centuria 5. immò neq̄ de eis meminerunt inter eas, quas illic partim vt suppositas, partim vt corruptas notant, Anastasij, Innocentij, Cælestini, Bonifacij, Zolimi, Gelasij, credo, nè si omnium Pontificum epistolas negarent, Leonis præsertim, quarum celebritas & auctoritas vbiq̄ iam olim precrebuit, ipsis etiam Luteranis ridiculum videretur: vt vel hoc solum Magdeburgica commēta maximè redarguere possent. Est igitur alia etiam epistola eiusdem Leonis ad Anastasium archiepiscopū Theffalonicensem, ex qua perspici potest, quem admodum Pont. Rom. in ecclesijs Orientis Vicarium haberet archiepiscopum Theffalonicensem, qui nomine Pontificis, vt vniuersalis pastoris, prouincias visitaret longinquas: tum alia expediret, quæ ratio ac necessitas postularer. Cuius etiam auctoritate, nè propter lōginitatem vrbs Romæ mora interponeretur, Episcoporum ordinationes confirmarentur, quæ sine auctoritate successoris beati Petri fieri non poterant secundum Apostolicam constitutionem, quæ in libro 8. Clementis cap. 4. scripta est, quæ vsq̄ in hodiernum diem viget & seruatur. Cùm enim beatus Petrus sanciat, vt electionē Episcopi, à presbyteris & populo factam, Metropolitanus, quem vocat τὸν πρὸς κειρὸν, approbet, si nihil obstet, & rursus idem cum duobus Episcopis Episcopum ordinet: consequens est, vt ex ipsius Petri, id est, ex successoris eius auctoritate confirmatio electionis factæ, & auctoritas ordinationis faciendæ pendeat. idcirco enim in persona Petri hanc cōstitutionem de electione atq̄ ordinatione Episcoporum Clemens scripsit. In hanc igitur Apostolicam traditionem intues magnus Leo, sic cap. 6. huius ad Anastasium epistolæ scripsit: De persona autem consecrandi Episcopi, & de cleri plebisq̄ cōsensu, Metro-

*De Vicario
Pont. Rom. in
ecclesijs Ori-
entis.*

*Apostolica cō-
stitutio.*

politanus Episcopus ad fraternitatem tuā referat: quodq; in prouincia benè placuit, scire te faciat, vt ordinationem ritè celebrandam tua quoque firmet autoritas. Et paulò pòst in eodem decreto præcepit, vt de electione Metropolitanæ referant Episcopi prouinciales ad Vicarium pōtificis archiepiscopum Theffalonicensem, vt autoritate eius firmetur. Verùm hæc alia eiusmodi vno verbo arrogandi, vsurpandi, vendicandi, sumēdi, more suo Magdeburgenses impudentissimè eludunt. Arrogabant (inquiunt) sibi hanc potestatem citandi alios ad dicendū coram se causam: & rursus, conati sunt eam sibi vendicare super archiepiscopos autoritatem, vt si quid illi agerent, ex autoritate Romani pont. egisse videretur, quasi serui & mancipia eius essent. & iterum in eadem 5. centuria, vsurpabant sibi potestatem mandandi alijs Episcopis, vt quem ipsi vellent, & proponerent, in disitis ecclesijs Episcopum ordinarent: aut, quem ipsi nollent, deponerent. Item vsurpabant sibi ius confirmandi alios in Episcopatu: Nam Leo, inquiunt, Maximum Antiochenum confirmauit in Episcopatu: ac idem Proterio Alexandrino Episcopo iura antiqua eius sedis confirmasse iudicatur epist. 68. ad Iulianum, & 69. ad Marcianum Imper. & rursus, Sumebant sibi, inquiunt, potestatem excommunicandi alios archiepiscopos & ecclesias. Ità denique loquuntur isti, quasi Pontifices Romani magnas copias militum ex delectu Italia comparatas, per omnes prouincias etiam longinquissimas semp̄r habuissent, vt Episcopos & ecclesias omnes ad obediendum cogerent: aut quasi omnes Imperatores hoc ipsum prælijs militaribus in gratiam Pontificis Romani semper fecissent. Quid igitur amēius cogitari potest, quàm quęcunque Magdeburgenses de summa autoritate Pontificis Romani, Petri principis Apostolorum successoris, apud veteres authores, & quidem magnos ac permultos, & sanctissimos, legunt & obseruant, in ea omnia, tanquàm in gladios à se districtos, & è vagina eductos, vt quosdam novos Saules, furiosè irruere, & lethali vulnere percussos, vno verbo vsurpationis, vel alterius similis, tanquàm alicuius magi cantione putare se rediuiuos & sanos? Dicite nobis Magdeburgenses, quis à principio, quādū fides ecclesiæ Romanæ in Germania viguit, archiepiscopos generosæ ac bellicosę nationis Germanorum parēre Romano Pontifici, tanquàm seruos & mancipia, vt vos loquimini, cogit? si vsurpatio erat violenta, cur generosi spiritus præfulum Germanorum & religiosi, non audebant in Domino seruire iugum, durum & iniquum excutere? cur tam pueriliter vestris Germanis illuditis? Sed propositum nobis prosequamur. Item Petrus patriarcha Cōstantinopolitanus idem exemplū imitatus, & apostolicę traditionis cōsuetudinē secutus, de fide quoq; sua ante quingētos annos ad Leonem 9. per Synodicam retulit, petens vt in fide & sede sua firmaretur. cui Pontifex ità rescripsit: Porrò sicut calamitosum est, si vnitas deest bonis, ità pnciosum est, si adfit malis. quod ipse ex specula illius ecclesiæ, cui vidēris diuinitus designatus speculator, prudētī oculo cōsiderans, p̄motionē tuā ad episcopale

Quo vno verbo
bo eludant
Magd. omnia,
que de sum-
ma authori-
tate pōt. apud
magnos & ve-
teres autho-
res legunt &
obseruant.

Quomodo
Magd. ingla-
dios à se di-
strictos: irru-
ant vt noui
saules.

pale fastigium electione cleri & populi, sicut asseris, factam, atque fidem tuam secundum antiquam consuetudinis religiosum & valde necessarium studium apostolicæ ac primæ Sedi, cui Deo adiutore, quamvis indigni, præsidemus, annunciare & exponere curasti. & paulò post, Mea verò humilitas in culmine apostolici Throni idè exaltata, vt approbata approbet, improbanda quoque improbet, tuæ sanctissimæ fraternitatis Episcopale promotionem libens approbat, collaudat, & confirmat. & paulò post: Sanè fidem tuam, quam proprio scripto summæ & Apostolicæ Sedi exposuisti, sanam & catholicam atque orthodoxam per omnia protestamur: & sicut verè vnicam & salutarem, præcordialiter amplectimur: & tuæ dilectioni vehementer gratulantes in Domino, eadem nostram esse deuoto & prompto ore profitemur. Hæc erant, vt antè dixi, symbola concordia, quæ Nicephorus optabat: & Paulus per dextras societatis, sibi & Barnabæ datas significauit. Deniquè hanc Romani Pontificis, beati Petri successoris, auctoritatem & Apostolicam consuetudinem, à Christo institutam, confirmandi fratres & omnes ecclesias in fide, attestatur etiam maxima & grauissima auctoritate sua sancta Synodus Ephesina ducentorum Episcoporum ex multis ac varijs prouincijs, in epistola ad Cælestinum Pontificem, in qua sic ait: Est enim vobis tam eximijs hoc in consuetudine positum, vt fulcra ecclesiarum constituat. Expresit interpres vim verbi Græci *στῆριμα*, quo vsa est Synodus, intuens in locum euangelij, Et tu aliquandò conuersus, confirma fratres tuos. Græcè enim est *στῆριον*. Satis cum hac epistola conuenit, quod beatus Cyrillus, qui postea eidem Synodo loco Pontificis Romani præfuit, ad eundem Cælestinum scripsit, cum ad eum, tanquam ad caput ecclesiæ, de hæresi Nestorij referre necessarium esse iudicaret. sic enim ait: Quandoquidè Deus à nobis in huiusmodi causa vigilantiam nostram postulat, καὶ τὰ μακρὰ ἴδιον τῶν ἐκκλησιῶν περὶ δουρί ἀνακρινόμεναι τῆ εὐθείᾳ εἰσότητι. id est, & lōginqui temporis consuetudo suadet cum sanctitate tua communicare, necesse est mihi scribere, & quæ sequuntur. Hanc consuetudinem priscam omnium ecclesiarum intellexit Synodus, cum dixit, Hoc in consuetudine positum esse Pontifici. Quod si ante mille ducentos propè annos iam erat lōginqua & antiqua hæc consuetudo omnium ecclesiarum, testimonio Cyrilli, quæ illum cogebat ad Pontificem referre, ex qua alia origine illam longinquitatem profectā esse dicere possunt Magd. nisi ex diuina institutione & apostolica diuinæ institutionis traditione? Sed, nè hoc confiteantur, confugient, credo, ad nequos suos, quos Satanas illis excogitauit: vt nullam formam Synodi, neque sanctos patres sine næuo hæresis agnoscant.

Gravissimum
Synodi Ephesi-
na de aucto-
ritate Pont.
testimonium.
Luc. 22.

De alio exemplo Petri ad firmandum in fide fratres, in Actibus apostolorum c. 15. & quomodo Iacobus fidem suam firmaverit sententia beati Petri, & quomodo non Simeon legendum est Cibi in Actibus Apostolorum, vt
Chry-